

Arrest

nr. 56 078 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 7 oktober 2009 het Rijk binnen en diende op 9 oktober 2010 een asielaanvraag in. Op 29 september 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kandiyari. Sinds een aantal jaren zou u een actief aanhanger van de "PML-Q" (Pakistan Muslim League- Qaid-e-Azam) zijn. In 2002 zou u uw vriendin, X hebben leren kennen. Haar familie zouden aanhangers van de "PPP" (Pakistan People's Party) zijn. Ze zouden tegen een huwelijk geweest zijn. Door hun tussenkomst zou u tweemaal door de politie gearresteerd zijn: eind 2007 en eind 2008. Tevens zouden er twee "FIR"'s (First Information Report) tegen u neergelegd zijn. U zou beide malen mits smeergeld vrijgekomen zijn. U zou een jaar in Karachi, bij verwanten, zijn gaan wonen om aan uw problemen te ontkomen. De

broers van uw vriendin zouden tegen u gekant zijn. Ze zouden u zelfs hebben proberen te doden. Uw vriendin zou door haar familie gedood zijn. U zou nog verschillende maanden ondergedoken zijn, waaronder enkele maanden bij verwanten in Baluchistan. U zou door de stress ziek zijn geworden. U zou besloten hebben om naar het buitenland te gaan. Op 15 augustus 2009 zou u vanuit Karachi een vlucht naar Moskou genomen hebben, waarna u over land naar België reisde. U zou hiervoor uw eigen paspoort gebruikt hebben. Op 9 oktober 2009 diende u een asielaanvraag in. U onderging in België een open hartoperatie. Een tweetal maanden geleden zou u contact met uw familie verloren zijn door de overstromingen. Ter ondersteuning van uw asielrelaas verwijst u naar uw identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U legde immers verschillende tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen af. Zo bestaat er veel onduidelijkheid over uw verblijfplaatsen de laatste jaren in Pakistan. Bij aanvang van uw gehoor beweerde u tussen februari 2008 en februari 2009 in Karachi verbleven te hebben en tussen februari 2009 en 15 augustus 2009 (datum van uw beweerde vertrek uit Pakistan) verbleef u soms in uw thuisdorp, Kandhari, en soms bij verwanten in Baluchistan (gehoorverslag CGVS p. 2). Later tijdens uw gehoor beweerde u dan weer dat u na uw eerste detentie van eind 2007 thuis bleef wonen en dit tot uw tweede detentie van eind 2008. Pas na uw tweede detentie (eind 2008) beweerde u voor een jaar naar Karachi gegaan te zijn (gehoorverslag CGVS p. 12). Na confrontatie ontkende u dit gezegd te hebben. Er werd u echter op gewezen dat u dit herhaaldelijk en duidelijk verklaard had, waarna u het aan de stress weet (gehoorverslag CGVS p. 12). Ook verklaarde u dat u tijdens uw verblijf in Karachi uw vriendin nooit zag; u zou haar alleen getelefoneerd hebben (gehoorverslag CGVS p. 12). Nochtans had u ook verklaard van februari 2008 tot februari 2009 in Karachi verbleven te hebben, hoewel u blijkbaar eind 2008 samen met uw vriendin gezien werd in een regio vlak bij uw dorp (gehoorverslag CGVS p. 8, 12). U herhaalde enkel dat u haar tijdens uw verblijf in Karachi nooit zag. Hierop werd u dan gevraagd wanneer u juist in Karachi verbleef, maar u haalde geheugenproblemen aan (gehoorverslag CGVS p. 13). Daar u echter een jaar beweerde in Karachi te verblijven, zou u toch minstens bij benadering een periode moeten kunnen geven dat u daar verbleef. Er werd u gevraagd wanneer uw vriendin exact gedood werd en u bleef opnieuw vaag. U haalde aan dat ze ergens begin 2008 gedood werd (gehoorverslag CGVS p. 13). Echter, eerder had u reeds verklaard dat u samen met uw vriendin gezien werd juist voor uw tweede arrestatie eind 2008 en dat ze nadien gedood werd (gehoorverslag CGVS p. 7, 8). U haalde opnieuw geheugenproblemen aan. Deze vaststellingen breken reeds de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees af.

Voorts kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw politiek profiel. Nochtans beweerde u dat uw politieke activiteiten één van de redenen waren dat u problemen kende (gehoorverslag CGVS p. 5). Zo kon u niet met zekerheid zeggen wanneer u bij uw partij ging (ongeveer vier jaar geleden), noch wist u wanneer uw partij werd opgericht (gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde dat de laatste nationale verkiezingen doorgingen in 2008, maar u kende de exacte datum niet meer (gehoorverslag CGVS p. 6). Nochtans beweerde u tijdens deze verkiezingen actief geholpen te hebben door stemmen te werven. U beweerde dat u ging stemmen. Uw kieskringen waren nationaal 270 en provinciaal 105 (gehoorverslag CGVS p. 6). Uit publieke informatie blijkt echter dat de nationale kieskring 270 te Awaran-cum-Lasbela, zuid Baluchistan ligt en de provinciale kieskring 105 Sindh (u beweerde immers in Kandhari, Sindh te wonen) ligt in Karachi. Dat u hoewel u stemde en hoewel u stemmen ronselde, niet eens zou weten in welke kieskringen u diende te stemmen, breekt de geloofwaardigheid van uw politieke activiteiten aan.

Voorts beweerde u dat er twee "FIR"'s tegen u zouden bestaan, maar opnieuw bleken uw verklaringen vaag te zijn. Zo beweerde u initieel dat uw twee "FIR"'s begin 2008 en eind 2008 uitgevaardigd werden en dat ze niets te maken hadden met uw twee arrestaties (gehoorverslag CGVS p. 7). Later bleken deze twee "FIR"'s toch gebonden te zijn aan uw twee arrestaties dd. eind 2007 en eind 2008 (gehoorverslag CGVS p. 8). Wat betreft het verdere juridische verloop van deze twee "FIR"'s bleef u uiterst vaag. Zo verklaarde u eerst niet te weten wat er mee gebeurd was (gehoorverslag CGVS p. 8). Even later verklaarde u dan weer zeker te zijn dat deze klachten naar een rechtbank werden gestuurd (gehoorverslag CGVS p. 8, 9). U volgde deze zaken echter niet op. U beweerde dat u pas een advocaat kon contacteren, nadat de zaak door de politie was doorgegeven aan de rechtbank. Daar echter volgens uw eigen verklaringen uw zaken al enige tijd doorgestuurd werden naar de rechtbank, mag dan ook verwacht worden dat u al een advocaat contacteerde, maar dit liet u om onbegrijpelijke

redenen achterwege (gehoorverslag CGVS p. 9). Toen u dan gevraagd werd wanneer de politie deze zaken dan naar de rechtbanken had doorgestuurd, bleef u opnieuw het antwoord schuldig (gehoorverslag CGVS p. 9, 10). Wat tevens bevreemdend is dat u ondanks uw bewering in twee verschillende rechtszaken betrokken te zijn, geen enkele document wist voor te leggen dat zelfs op het bestaan van deze aanklachten zou kunnen wijzen. Als verklaring haalde u vooreerst aan dat uw contacten met uw familie door de overstromingen verbroken zijn. Daar u echter al bijna een jaar in België verblijft, is deze verklaring zeker niet voldoende. Hierna haalde u aan dat u sinds uw aankomst in België ziek bent en vaak in het ziekenhuis lag. Dit hield u echter niet tegen om uw familie te contacteren voor uw identiteitskaart, die u beweerde nodig te hebben voor een regularisatieprocedure (gehoorverslag CGVS p. 4). U had op dat ogenblik dan ook om andere documenten, zoals de bewijsstukken van uw juridische vervolging, kunnen vragen. Bovendien dient er op gewezen te worden dat volgens uw verklaring de eerste "FIR" reeds van eind 2007 bestaat, terwijl u Pakistan pas in augustus 2009 verlaten heeft, waardoor u dus meer dan genoeg tijd had om in Pakistan zelf de nodige documenten in te zamelen. Uw gebrekkige inzet en interesse wijzen op de ongeloofwaardigheid van uw vermelde vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten. U kon het bestaan van de aanklachten niet geloofwaardig maken.

Daar er ernstige twijfels bestaan bij de geloofwaardigheid bij verschillende van de kernelementen van uw asielrelaas, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan het geheel van uw relaas. De door u ingeroepen vrees voor de familie van uw vriendin is dan ook ongeloofwaardig.

Voorts kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchtroute, die vaag en stereotiep was. U beweerde dat u met uw eigen paspoort reisde, maar dit paspoort werd door uw agent afgenomen. U kon echter geen redelijke reden geven voor deze vreemde handelswijze van uw agent, noch had u ook maar enige moeite gedaan om dit essentiële identiteitsdocumenten naderhand terug te krijgen (gehoorverslag CGVS p. 4). Voorts had u er ook geen idee van met welke luchtvaartmaatschappij u reisde, of welk nummer uw vlucht had (gehoorverslag CGVS p. 4). Ook had u er geen idee van door welke landen u van Rusland tot België reisde (gehoorverslag CGVS p. 5). U bent niet in het bezit van enig document dat uw reisroute zou kunnen ondersteunen. Er kan dan ook maar weinig waarde worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent.

Tenslotte dient er verwezen te worden naar de algemene situatie in uw thuisregio. Zoals u aanhaalde zou uw dorp vernield zijn tijdens de recente overstromingen. Het CGVS ontkent dit niet. Echter, daar u niet aannemelijk wist te maken enige vrees te moeten koesteren van zowel overheidsactoren als anderen, zou u om de voorlopige gevolgen van de overstroming te vermijden, u elders in Pakistan kunnen vestigen. De meeste grootsteden in Pakistan, werden niet getroffen door de overstromingen. Zoals u tijdens uw gehoor aanhaalde heeft u verwanten in Karachi, de hoofdstad van uw provincie, Sindh. U zou u dan ook redelijkerwijze hier kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS p. 2). Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitskaart vormt immers enkel een aanwijzing over uw nationaliteit en identiteit, zaken die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In het eerste middel beroept verzoeker zich op de “*Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15.12.1980. Schending van art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951; Schending van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*”.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker legt zijn identiteitskaart voor, maar laat na zijn paspoort voor te leggen. Verzoekers bewering het paspoort aan de smokkelaar te hebben afgegeven kan niet overtuigen nu hij zijn land legaal verliet.

3.2. Verzoeker verklaart een actief aanhanger te zijn van de politieke partij PML-Q terwijl hij een relatie aanging met een meisje uit een familie behorend tot een andere politieke stekking, namelijk de PPP. Omwille van die relatie vreest hij vervolging door familieleden van het meisje en door de Pakistaanse overheid.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust daarenboven in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat de aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekende partij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en de waarheid spreken (zie onder meer RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.4. Verzoeker legt geen enkel objectief element neer ter staving van zijn relatie, politieke overtuiging en de daaruitvolgende problemen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Dat is in casu niet het geval. De essentie van zijn relaas is verzoekers politiek engagement terwijl hij het begin van zijn politiek engagement niet concreet, noch chronologisch in zijn leven kan situeren. Verder gaf hij, niettegenstaande de recente evolutie van zijn partij, geen specifieke kennis aan over de oprichting ervan en was verzoeker onwetend over de feiten waarbij hij direct betrokken was waaronder de datum van de laatste nationale verkiezingen. Verder waren zijn verklaringen over zijn eigen nationale en provinciale kieskring strijdig met objectieve informatie zodat ook geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweringen actief stemmen te hebben geronseld bij deze verkiezingen en zelf gestemd te hebben. Verzoeker betwist bovenstaande vaststellingen niet. Verzoeker vraagt zoals na het CGVS-verhoor “*ermee rekening te willen houden dat hij zwaar lijdt onder het feit dat hij geen nieuws heeft vanwege zijn familie sinds de overstromingen*”, wat bezwaarlijk zijn verregaande onwetendheden kan verschonen. Verzoeker heeft er tijdens het verhoor op gewezen dat hij geen concrete data had van de FIR omdat hij het niet meer wist “*door stress en druk, ik heb geheugenproblemen*” (CGVS-verhoor p. 7). Hij zou medicatie nemen “*voor zijn hart*” en moeite gehad hebben om zich na de pauze tijdens het verhoor te concentreren. Uit het verhoor blijkt dat de dossierbehandelaar hiermee rekening hield en gevraagd heeft de feiten chronologisch te situeren ten opzichte van de verkiezingen wat zijn antwoorden aanzienlijk

gemakkelijker maakten. Verzoeker legt overigens geen stukken neer waaruit kan blijken dat zijn hartproblemen zijn geheugen ondermijnen en verder kan dit evenmin blijken uit het geheel van zijn antwoorden tijdens het CGVS-verhoor. De gestelde vragen zijn daarbij geheel gesteund op zijn eigen beweerde levenservaring en de feiten die hij zelf aanbrengt zodat verzoekers gemoeds- en gezondheidsproblemen bezwaarlijk kunnen verhinderen dat hij voldoende waarachtige verklaringen aflegt die doorleefd voorkomen. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande. Verzoeker toont geen politieke activiteiten aan. De problemen die daar worden uit afgeleid zijn dan ook niet aannemelijk te meer nu verzoeker geen relatie aantoont met een meisje, noch dat zij gedood werd omwille van haar relatie met verzoeker. Verder is onaanvaardbaar dat verzoeker onverzoenbare en geheel uiteenlopende verklaringen aflegt over de datum van de moord op zijn vriendin door haar familieleden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8 en 13). Dit alsook verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijfplaatsen in Pakistan, over het verband tussen de aanklachten en de twee arrestaties en verzoekers gebrek aan initiatief en interesse in zijn gerechtelijke problemen, ondergraven verder het voorgehouden asielrelaas. Verzoeker betwist, noch weerlegt voorgaande vaststellingen uit de bestreden beslissing. Derhalve blijven ze gehandhaafd.

3.5. Er dient te worden benadrukt dat zelfs indien verzoekers asielmotieven waarachtig zouden zijn, - quod non-, hij geen band aantoont met de vluchtelingenconventie, minstens niet de nood aan internationale bescherming.

3.6. Tot slot kan het voordeel van de twijfel slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu bezwaarlijk het geval is.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de *“Schending van art. 48/4, § 1 en § 2 a en b van de vreemdelingenwet en art. 3 EVRM. Schending van artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn en de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd bij wet van 15 september 2006”*.

4.2. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewenste effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Dit onderdeel van het tweede middel is derhalve ongegrond.

4.3. Het verzoekschrift stelt dat *“Het is echter een schending van art. 3 EVRM om verzoeker terug te sturen naar tentenkampen waar er een tekort is [aan] materiaal en hygiëne. Een broeihaard van ziektes...”*. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen

een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over erkenning van de de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker uitspraak wordt gedaan (cfr. RvS 26 mei 2009 193.552).

4.4. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en toont niet aan in de negatieve aandacht te staan van zijn overheid of van een rivaliserende politieke familie of nood te hebben aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b. Verzoeker kan bezwaarlijk aanvoeren niet naar Pakistan te kunnen terugkeren omwille van de overstromingen en de gevolgen ervan. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de overstromingen in Pakistan en de moeilijke leefomstandigheden na een natuurramp dient in casu vastgesteld te worden dat verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaats dubbelzinnig en strijdig zijn en verzoeker overigens familie heeft in Karachi, de hoofdstad van zijn provincie, Sindh (gehoorverslag CGVS p. 2). Het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken heeft enkel betrekking op reislustige westerlingen die naar Pakistan willen reizen en slaat niet op Pakistaanse staatsburgers. Volgens de disclaimer wordt het reisadvies opgevat *“als één van de informatiebronnen die de Belgische reizigers kunnen raadplegen om een beslissing te nemen aangaande hun reisplannen en is dus een vrijblijvende raadpleging, gepubliceerd als een dienstverlening aan de reizigers, aan wie het vrij staat om het al dan niet op te volgen”*. Zelfs indien verzoeker niet langer thuis kan wonen dan nog heeft hij verwanten in andere delen van Pakistan waar hij zich genoegzaam kan vestigen.

4.5. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker dient niet aan te tonen dat het geweld direct tegen zijn persoon wordt gericht. Het blijft niettemin noodzakelijk het causale verband aan te tonen tussen de zwaarwegende gronden die bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zal lopen bij terugkeer naar het land van oorsprong, wat op zich ook een inschatting inhoudt van verzoeker, binnen de situatie van zijn land. Derhalve volstaat het niet te verwijzen naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken nu dit slechts een advies inhoudt voor Belgische reizigers naar Pakistan en bezwaarlijk een bewijs inhoudt voor het bestaan van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin.

4.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK